

## Arrest

nr. 249 502 van 22 februari 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake:           1. X  
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSCHRAEGEN  
Gistelse Steenweg 229/1  
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERSCHRAEGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 9 maart 2020.

1.2. Op 30 oktober 2020 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 26 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. M.C., J.A. eerste verzoeker, luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U, J. A. M. C., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 12 november 1982 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U groeide samen met uw broers op bij uw ouders in Cali. Doorheen uw leven had u reeds verschillende jobs, onder andere in de textielsector en in visbedrijven. In 2016 leerde u uw huidige partner, L. M. J. (CG 2013938), kennen. Samen kregen jullie in 2017 een zontje, A. M. M. (ov-nummer 9.018.322).*

*Al sinds uw middelbare studies toonde u een interesse in de rechtspraak en meer bepaald de mensenrechten. Ongeveer een zestal jaar geleden startte u met een studie rechten aan de Vrije Universiteit van Cali. U diende deze te onderbreken in 2018, maar u was wel stevast van plan om deze studies later opnieuw op te pikken. U kon tijdens uw studies aan de slag gaan als juridisch adviseur, zo werkte u voltijds bij verscheidene advocatenkantoren in Cali. U specialiseerde zich in het helpen van slachtoffers die tijdens het gewapend conflict hun landen en eigendommen waren verloren om deze terug te winnen. In dat kader organiseerde u tevens gratis workshops in Cali, waarbij u mogelijke slachtoffers informatie bezorgde over hun rechten en opties.*

*Op 3 februari 2020 was u samen met uw partner en jullie zoon op pad in de nabijgelegen wijk El Jardin om publiciteit te voeren voor de aanstaande workshop, die zou doorgaan op 22 februari. Op een gegeven moment werden jullie benaderd door een onbekende man, die u verweet een guerrillero te zijn en die u aanmaande om uw juridische activiteiten stop te zetten, anders zou u gedood worden. U en uw partner bleven verbouwereerd achter. Jullie verlieten de wijk en gingen verder met de publiciteit in Fortaleza, jullie woonwijk. Op 5 februari 2020 ontving u een dreigberichtje van een onbekend nummer, gevolgd door een aantal telefoontjes. U nam een enkele keer de telefoon op, waarop men zich aan de andere kant van de lijn identificeerde als lid van de Aguilas Negras en men bedreigingen uitte. Sindsdien werd u meermaals opgebeld door hetzelfde nummer, maar u beantwoordde deze oproepen nooit. Op 17 februari 2020 trof u in de brievenbus een pamflet vanwege de Aguilas Negras aan. Hierop besloot u de volgende dag een aangifte te doen bij La Fiscalia. U kreeg echter het bericht dat de zaak gearchiveerd zou worden. Daarop besloten u en uw partner het land te verlaten, jullie brachten vervolgens alle nodige reisformaliteiten in orde. De workshop op 22 februari ging daaropvolgend door zoals gepland.*

*Op 6 maart 2020 verliet u samen met uw partner en jullie zoon Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deden jullie op 9 maart 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.*

*Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de Aguilas Negras, alsook dat zij uw zoon zullen vermoorden.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een zelfgeschreven brief gericht aan de universiteit van Cali d.d.12 februari 2020, een zelfgeschreven brief gericht aan de lokale Junta de Accion, foto's met informatie over de workshop van 22/2/2020, een certificaat vanwege Business Protector SAS, een certificaat vanwege Mejia & Asociados, een foto van een certificaat vanwege La Gerencia de Gestian Humana de la Empresa Winner Group S.A., een foto van een brief vanwege Carolina Suavita, onleesbare foto's getrokken van een computerscherm van een werkgeschiedenis, een certificaat vanwege Grupo Consultor Andino, een certificaat vanwege Henao Hernandez, een certificaat vanwege Victoria Eugenia Lozano P., een certificaat vanwege Tulio Orjuela Pinilla, een arbeidscontract bij World Legal Corporation, een screenshot van een dreigbericht, een screenshot van uw oproepengeschiedenis, een pamflet vanwege de Aguilas Negras, een aangifte bij La Fiscalia, briefwisseling vanwege La Fiscalia, foto's en nieuwsberichten. Uw partner, L. M. J.(CG 2013938), legde haar paspoort en een kopie van haar identiteitskaart voor, alsook het paspoort van jullie zoon A. M. M..*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere*

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

**Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.**

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest in Colombia te zullen worden gedood door de Aguilas Negras, alsook dat deze groep uw zoon zal vermoorden, omwille van uw activiteiten als juridisch adviseur (CGVS, p. 27). Het CGVS kan echter uitgelezen twijfels plaatsen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beschreven gebeurtenissen, waaruit u een vrees voor vervolging puurt. Eveneens kunnen er tegenwerpingen worden gemaakt worden bij het belang en de geloofwaardigheid van het door u voorgewende profiel als verdediger van de mensenrechten.

Om te beginnen kan er op fundamentele wijze getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde bedreigingen aan uw adres. Zo mag het allereerst sterk verbazen dat u, de vele eerdere vermeende bedreigingen ten spijt, eenvoudigweg de workshop op 22 februari liet doorgaan zoals aanvankelijk gepland. Meer nog, u bleef gedurende de hele aanloop onverstoord publiciteit voeren, zowel online als offline, en u probeerde zo veel mogelijk mensen te bereiken ondanks het feit dat u in wezen al besloten had om het land te verlaten (CGVS, p. 13, 15, zie document 4 in de groene farde van het administratief dossier & informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Indien u werkelijk een vrees voor vervolging diende te koesteren, lijkt het bijzonder merkwaardig dat u op dergelijke wijze zo veel aandacht op uw persoon wenste te vestigen. Er werd u immers gezegd niet door te gaan met de workshops want anders zouden ze u en uw familie vermoorden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U was daarna allerminst discreet over uw persoonlijke informatie en het doel, de datum en de locatie van de workshop. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voor deze bijeenkomst enige voorzorgsmaatregelen genomen heeft. De workshop op 22 februari verliep echter vlekkeloos, zonder enige problemen of verstoringen (CGVS, p. 21). Indien men u werkelijk had willen treffen, had men daar gedurende de workshop alle kansen toe gehad, in casu quod non. Het wekt tevens verbazing op dat uw vrouw, die naar eigen zeggen na de vermeende bedreigingen op 5 februari 2020 als het ware opgesloten leefde en niet meer buiten kwam omwille van de enorme angst die ze voelde, alsnog op de bijeenkomst aanwezig was en u hielp met allerlei praktische zaken (CGVS L. M. J., p. 12, p. 14, p. 18). Dat zij daar publiekelijk aanwezig was valt met andere woorden niet te rijmen met haar verklaringen over haar grote angst en het feit dat ze niet meer buiten durfde te komen. Deze vaststelling werpt eveneens een smet op de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Uw uitleg voor het zomaar laten doorgaan van de bijeenkomst, namelijk dat u zich als verdediger van de mensenrechten verplicht voelde om de mensen bij te staan (CGVS, p. 21; zie tevens infra), kan allerminst een afdoende verklaring vormen. Indien men u en uw familie werkelijk met de dood zou hebben bedreigd, zou men toch minstens kunnen verwachten dat u voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. Dat u dit niet deed brengt uw geloofwaardigheid aan het wankelen. Voorgaande overweging blijkt eveneens uit de vaststelling dat u na de verscheidene vermeende dreigtelefoontjes, nooit heeft overwogen om van telefoonnummer te veranderen (CGVS, 24). Integendeel, tot op het moment van dit schrijven is het desbetreffende telefoonnummer, hoewel sinds uw aankomst in België niet meer in gebruik, nog steeds makkelijk op uw sociale media terug te vinden (zie informatie toegevoegd aan de blauwe het administratief dossier). Verder mag blijken dat u allerminst discreet bent op sociale media. De geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreigingen worden vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet kan zeggen of men nog naar u geïnformeerd heeft (CGVS, p. 27). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw dichte familieleden, waaronder uw ouders en uw schoonmoeder en schoongrootmoeder, op geen enkele manier ooit iets vernomen hebben van de vermeende belagers (CGVS, p. 25). Zij wonen allen nog steeds op het adres waar zij reeds sinds lange tijd woonden, en waar ook uw gezin jaren woonde (CGVS, p. 5, p. 12), en met hen gaat alles goed (CGVS, p. 13; CGVS L. M. J., p. 7).

Daarnaast blijken uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw partner een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling brengt te

staan. Zo geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals aan dat de onbekende man die u op 3 februari op straat zou hebben benaderd, u zou hebben bedreigd en u daarbij duidelijk bestempelde als zijnde een lid van de guerrilla, een guerrillero (CGVS, p. 19, 22). Uw vrouw, wanneer zij gevraagd wordt naar wat de man zou hebben gezegd, maakt echter nergens gewag van enige verwijzingen naar de guerrilla of guerrillero's (CGVS L. M. J., p. 15). Het mag enigszins verbazen dat u en uw partner hierover geen consistente verklaringen kunnen afleggen, te meer omdat het gaat over de kern en de start van de vermeende bedreigingen. Bovendien zou men kunnen verwachten dat een valse beschuldiging als guerrillero die uit het niets zou gekomen zijn, enigszins in het geheugen gegrift zou staan, aangezien u zelf aangeeft dat deze benoeming een negatieve connotatie heeft (CGVS, p. 23).

Tevens kan worden vastgesteld dat waar uw vrouw verklaarde dat jullie na de desbetreffende bedreiging op 3 februari onmiddellijk rechtstreeks huiswaarts zouden gekeerd zijn omdat jullie zo onder de indruk waren van de bedreiging en daardoor niet in staat waren om diezelfde dag nog iets te doen (CGVS L. M. J., p. 16), u verklaarde dat u en uw echtgenote onmiddellijk na de bedreiging een andere wijk opzochten om daar de publiciteitsverdeling verder te zetten alvorens naar huis te gaan (CGVS, p. 19). Het hoeft weinig betoog dat dergelijke tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door jullie naar voren geschoven asielmotieven ondermijnen omdat deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van jullie asielrelaas, met name de doodsb bedreigingen die jullie ontvingen. Dat jullie niet bij machte zijn eensluidende verklaringen af te leggen over de juiste omstandigheden waarin dit alles zich afspeelde is allesbehalve overtuigend. Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter eveneens dat jullie recht naar huis zouden zijn gegaan, tot u met uw eerdere verklaringen werd geconfronteerd en u diende toe te geven dat u die desbetreffende 3

februari wel nog reclame zou hebben gevoerd in de andere wijk (CGVS, p. 22-23). U bent met andere woorden niet bij machte een coherent en eenduidig antwoord te geven. Integendeel, u past uw verklaringen telkens aan wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Een andere opvallende vaststelling is dat uw echtgenote er hoegenaamd geen enkel idee van heeft over wie juist op 17 februari 2020 het pamflet gevonden heeft bij jullie thuis (CGVS echtgenote, p.17-18). Dat zij zich niet kan herinneren wie als eerst het vermaledijde pamflet in handen kreeg komt bijzonder onwaarschijnlijk over. De eerste die de tekst ervan las moet toch onder de indruk geweest zijn en de andere ingelicht hebben. Dat uw echtgenote zich dus niet herinnert wie het als eerste vond laat vermoeden dat de reden daarvan eerder te zoeken is bij de ongeloofwaardigheid van wat jullie erover vertellen. U verklaart dat u het in de brievenbus vond (CGVS, p.17). Het feit dat uw echtgenote dit niet weet doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Bovendien komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onder druk te staan door de vaststelling dat de door u voorgehouden chronologie van de vermeende gebeurtenissen niet klopt met het door u voorgelegde paspoort. Zo verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u na het neerleggen van de klacht bij La Fiscalía op 18 februari zou hebben beseft dat nationale bescherming niet voor u beschikbaar zou zijn - hoewel u pas op 27 februari werd ingelicht over het feit dat uw klacht gearchiveerd werd (zie document 8 in de groene farde van het administratief dossier)- en dat u vervolgens de beslissing zou hebben genomen om Colombia te verlaten (CGVS, p. 13, p. 26). Vervolgens zou u de reisformaliteiten in orde hebben gebracht, waaronder ook uw paspoort. Daarvoor diende u een afspraak te maken, hetgeen ongeveer een week in beslag zou hebben genomen (CGVS, p. 14). Deze afspraak zou u hebben aangevraagd tussen 20 en 25 februari. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw paspoort u reeds werd afgeleverd op 19 februari 2020 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier), dus een dag na het neerleggen van de klacht. Volgens uw eigen redenering zou u bijgevolg reeds een week eerder, dus voor het vermeende ontvangen van het pamflet op 17 februari en het neerleggen van de klacht op 18 februari, uw vertrek uit Colombia zijn beginnen voorbereiden. Geconfronteerd met deze bevinding, kan u enkel aanbrengen dat u zich de juiste data niet goed kan herinneren (CGVS, p. 26), hetgeen het CGVS geenszins als afdoende verklaring kan beschouwen. Dit alles brengt de geloofwaardigheid van de zogenoemde bedreigingen die u vanwege de Aguilas Negras zou hebben ontvangen en het door u gestelde feit dat men u zou willen viseren, onherroepelijk en op onomkeerbare wijze ten val.

Het CGVS kan eveneens twijfels plaatsen bij het door u veelvuldig naar voren geschoven profiel als zogenaamd verdediger van de mensenrechten (CGVS, p. 7, p. 9, p. 19, p. 21).

Van iemand die werkelijk actief is als verdediger van de mensenrechten en die omwille van dergelijke activiteiten onder vuur lag, kan per slot van rekening verwacht worden dat hij minstens

voorzorgsmaatregelen zou nemen wanneer hij in weerwil van alle bedreigingen toch een workshop zou organiseren. Uit uw verklaringen blijkt, zoals eerder ook al gezegd, echter nergens dat u beschermingsmaatregelen zelfs maar overwogen heeft, u geeft enkel aan dat u zich vanuit uw profiel verplicht voelde om de bijeenkomst wel te laten doorgaan (CGVS, p. 21). Het CGVS kan allerm minst voldoende nemen met uw verklaringen. Van een mensenrechtenverdediger en juridisch adviseur kan bovendien enigszins verwacht worden dat hij begaan is met het lot van andere advocaten en specialisten in de mensenrechtenmaterie en de personen met wie hij samenwerkt. Vanuit die optiek mag het verbazen dat u nooit de mensen met wie u als juridisch adviseur en mensenrechtenverdediger zou hebben samengewerkt en die een gelijkaardig profiel zouden hebben als het uwe, heeft ingelicht over de vermeende bedreigingen die u zou hebben ontvangen (CGVS, p. 20), daar dit tevens voor hen ingrijpende gevolgen zou kunnen gehad hebben. Dat u op die manier ervoor zou kunnen zorgen dat zij net minder gevaar zouden lopen (CGVS, p. 20), lijkt weinig aannemelijk. Deze vaststelling ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van de door u verklaarde bedreigingen, alsook brengt het uw profiel als mensenrechtenverdediger stevig aan het wankelen. Daarenboven kunnen mensenrechtenverdedigers en mensen met een risicoprofiel in Colombia, naast de algemene kanalen zoals La Fiscalía, bepaalde bijzondere bescherming aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze eenheid heeft onder andere de specifieke doelstelling om bescherming te bieden aan personen die in Colombia bijdragen aan de gemeenschap. U deed nooit beroep op dergelijke nationale beschermingsmogelijkheden. Integendeel, er kan worden vermoed dat u reeds voor het neerleggen van de aangifte bij La Fiscalía uw vertrek uit het land begon voor te bereiden (zie supra). Daar waar het CGVS op zich niet formeel betwist dat u in Colombia eventueel een tijdlang actief was als zogenaamd juridisch adviseur bij enkele juridische ondernemingen en advocatenkantoren, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat de organisaties en kantoren in kwestie zich in wezen niet lijken bezig te houden met de problematieken die u verklaart, zijnde het bijstaan van ontheemde personen en slachtoffers van het gewapend conflict (CGVS, p. 7-11; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo is ConalCreditos actief in het financiële werkveld, met de focus op kredieten, marketing en verkoop. Asso Juridica biedt haar dienstverlening aan de financiële en telecommunicatiesector. Mejia & Asociados specialiseert zich in ondernemingsrecht, vastgoedrecht en arbeidsrecht. Ingevolge uw werkzaamheden als juridisch adviseur bij de verscheidene organisaties die u aanhaalt, kan het CGVS geenszins een vrees in uw hoofde afleiden. Uit deze tewerkstellingen blijkt daarenboven allerm minst een profiel als mensenrechtenverdediger. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart tot de dag van uw vertrek uit Colombia gewerkt te hebben voor het kantoor ConalCreditos (CGVS, p. 8), terwijl uw vrouw verklaart dat u bij die organisatie gewerkt heeft tot december 2018 en dat u na deze laatste job nooit meer bij een advocatenkantoor aan de slag bent geweest (CGVS L. M. J., p. 13). Volgens haar was u in de daaropvolgende periode actief in de immobiële sector als vastgoedverkoper. Het hoeft weinig verder betoog dat uw algehele geloofwaardigheid nog maar eens onder druk komt te staan. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat u geen enkel bewijsstuk hebt voorgelegd om uw rechtenstudie te staven wat vreemd is in het licht van uw verklaring als zou u maar een semester van uw afstuderen als advocaat verwijderd zijn geweest. Uw zelfgeschreven briefje naar de universiteit d.d. 12 februari 2020 met de vraag om uw studies te kunnen verderzetten kan hier evenmin opheldering in brengen (stuk 2 groene farde, CGVS, p.14-15). Bovendien oogt het allesbehalve overtuigend dat u eigenlijk niet goed weet wanneer u het briefje naar de universiteit schreef en dat u meent dat het van voor jullie problemen dateert terwijl de datum op het briefje dit overduidelijk tegenspreekt. Ook deze vaststelling doet uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschilderde gang van zaken.

Ook betreffende uw activiteiten na de workshop op 22 februari leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af waardoor er een vraagteken kan geplaatst worden bij uw voorgehouden betrokkenheid. Dat u na het afronden van de workshop nog een straatprotest zou hebben bijgewoond (CGVS, p. 17-18), lijkt immers ongeloofwaardig aangezien uw vrouw verklaarde dat jullie meteen na de bijeenkomst naar huis zouden zijn gegaan (CGVS L. M. J., p. 14).

Louter het feit dat u samen met anderen aan workshops zou hebben deelgenomen of dat u al dan niet aanwezig was op straatmarsen, kan hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, noch kan het volstaan om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres.

Aan dit alles kan nog toegevoegd worden dat het toch wel merkwaardig is dat u, een persoon met toch wel voldoende professionele ervaring, in een mum van tijd zou besloten hebben hals over kop uw land te verlaten een ongekende toekomst tegemoet zonder eerst andere meer voor de hand liggende opties te overwegen zoals bijvoorbeeld elders in Colombia te gaan wonen en daar een leven op te bouwen. U legde immers ook een contract neer dat u in januari 2018 tekende met een advocatenkantoor in Bogota waardoor duidelijk wordt dat u ook in Bogota mogelijkheden heeft uw boterham te gaan verdienen (groene farde stuk 15). Uit uw verklaringen komt tevens duidelijk naar voren dat u geen andere ernstige problemen heeft gehad in Colombia behalve deze die u tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldde (CGVS, p.27). In zoverre er al enig geloof aan zou kunnen gehecht worden, in casu quod non, dient bovendien benadrukt te worden dat het een probleem van lokale aard betreft. In de dreigbrief die u voorlegt staat immers te lezen dat u gezegd wordt Cali te verlaten (groene farde stuk 6). Het lijkt dan ook niet meer dan normaal dat u in de eerste plaats een toevlucht zou zoeken elders in Colombia om vandaar de kat uit de boom te kijken en verdere stappen te ondernemen om bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te verkrijgen, met uw juridische achtergrond lijkt het redelijk te verwachten dat u weet welke kanalen u dient aan te spreken om hulp te krijgen. Uw bewering als zou u overal in Colombia gevaar lopen (CGVS, p.27) toont u helemaal niet aan, dit is pure speculatie van uwentwege, men zou zich trouwens de vraag kunnen stellen waarom men zich de moeite zou getroosten om naar u op zoek te gaan, de informatie die u aan personen verschaftte tijdens de workshops die u organiseerde is immers overal verkrijgbaar in Colombia. Het lijkt dus niet in een logisch geheel te passen dat u niet meer vastberadenheid toonde om eerst en vooral in Colombia naar verdere oplossingen te zoeken. De door u geschilderde gang van zaken kan allesbehalve overtuigen en onderstreept eigenlijk mede de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

Als laatste dient met betrekking tot de problemen die uw familie vele jaren geleden gekend heeft in de omgeving van Cauca ten gevolge van het gewapend conflict (CGVS, p. 7, p. 25-26), gesteld te worden dat er ingevolge deze gebeurtenissen hoegenaamd geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan worden vastgesteld. Het gaat in deze immers om gebeurtenissen die meer dan dertig jaar geleden plaatsvonden (CGVS, p. 26). Nadat uw ouders verhuisden naar de stad Cali en u vervolgens geboren werd in 1982, hebben u en uw ouders op geen enkele manier nog dergelijke problemen gekend. In de mate dat u verwijst naar familie die nog steeds in Cauca woont en dat de desbetreffende situatie daar tot op heden nog steeds actief is (CGVS, p. 26), dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie geenszins kan volstaan.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

**Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.**

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort voor en uw partner legde haar paspoort, een kopie van haar identiteitskaart en het paspoort van jullie zoon voor, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit en die van uw gezin in wezen niet wordt betwist. Met betrekking tot de werkcertificaten, de brieven met betrekking tot uw werkactiviteiten, het arbeidscontract en de onleesbare foto's van uw werkgeschiedenis die u voorlegt, verwijst het CGVS naar de bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat ten gevolge van deze tewerkstelling geenszins een vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. De door u geschreven brieven gericht aan de universiteit van Cali en de lokale Junta de Accion, worden niet als relevant voor de beoordeling van uw verzoek beschouwd. Inzake de reclameposter voor de workshop van 22 februari, verwijst het CGVS wederom naar de hierboven aangebrachte motivering. Wat betreft het pamflet vanwege de Aguilas Negras, de screenshot van het dreigbericht en de screenshot van uw oproepengeschiedenis, dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen omtrent deze vermeende bedreigingen (zie supra). Het CGVS merkt daarbij op dat aan dergelijke documenten hoe dan ook zeer weinig bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder

in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst en screenshots te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. De aangifte en briefwisseling met La Fiscalia is eveneens geenszins in staat om sluitend bewijs te vormen voor uw verklaringen, eenieder kan immers verklaren wat hij wil. De foto's hebben feitelijk geen toegevoegde waarde. Ten slotte zijn de nieuwsberichten wat ze zijn, ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals hierboven geargumenteed, niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf) en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op [https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20200727.pdf](https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf) blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij

burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing t.a.v. M.J., L., tweede verzoekster, luidt als volgt:

#### **" A. Feitenrelaas**

U, L. M. J., verklaarde de Colombiaanse te bezitten. U werd geboren op 29 december 1990 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U groeide op bij uw moeder en grootmoeder, die dementerende is. Na uw middelbare studies heeft u in de horecasector gewerkt.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner, J. A. M. C. (CG 2013937):  
(...) (idem beslissing M. C., J. A.)".

## 2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, artikelen 1, A en 1, D van de Conventie van Genève; artikel 3 van het EVRM; artikel 1 van het Europees Handvest voor de Rechten van de Mens; alsook de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partijen geven eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij leggen de nadruk op de gedeelde bewijslast en het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, alsook de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij terugkeer in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers gaan vervolgens in op de argumenten van de bestreden beslissingen en pogen dezen te weerleggen. Ze beargumenteren dat eerste verzoeker wel degelijk werkzaam was als juridisch adviseur, maar dat hij dit deed buiten de advocatenkantoren waar hij werkte. Er was volgens verzoekers wel een zekere overlapping, omdat eerste verzoeker in zijn sociaal werk werd bijgestaan door de advocaten op zijn werkplaatsen, en zij citeren p. 7, 8, 9 en 11 van de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker om dit te staven. Eerste verzoeker benadrukt aangaande zijn tewerkstelling ook nog dat hij maar tot december 2018 bij Conalcreditos werkte en nadien bij Business Protector SAS. Verzoekende partijen voeren aan dat het bijna onmogelijk is om officiële bewijzen te verzamelen betreffende het sociaal werk van eerste verzoeker, aangezien dit niet officieel geregistreerd is en benadrukken dat eerste verzoeker wel foto's van de workshop en enkele protestacties, en officiële documenten van de Fiscalía neerlegt, alsook uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over zijn sociaal werk. Verzoekers concluderen dan ook dat het aangetoond is dat eerste verzoeker actief was als juridisch adviseur, ter bestrijding van het onrecht ten aanzien van kwetsbaren, en dat hij hierom gevaar voor zijn leven loopt daar sociale werkers in Colombia worden gevisieerd. Verzoekers leggen ter staving van dit laatste een lijst neer van vermoorde sociale werkers uit Colombia.

Hierna gaan verzoekers in op de argumenten uit de bestreden beslissingen betreffende de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers ondergane bedreigingen. Verzoekers herhalen dat eerste verzoeker zich moreel verplicht voelde ten aanzien van de slachtoffers om de workshop op 22 februari te laten doorgaan. Ze betwisten dat verzoeker had kunnen vermoord worden op de workshop daar het om een publieke gebeurtenis ging, op dezelfde dag dat er veel protesten plaatsvonden, en dat het geen discrete gelegenheid was om iemand ongestraft om het leven te brengen. Verzoekers stellen dat er geen tegenstrijdigheid is tussen hun verklaringen voor wat betreft wat ze deden na de workshop, aangezien eerste verzoeker had aangegeven dat hij niet zeker was of hij deelnam aan een protest die dag en ook niet had gesteld dat het na de workshop was. Betreffende het feit dat eerste verzoeker zijn telefoonnummer openlijk bleef delen na de bedreigingen, benadrukken verzoekers dat eerste verzoeker met een moeilijk te bereiken doelpubliek werkte en bereikbaar zou blijven voor deze mensen tot aan zijn vertrek. Na zijn vertrek dacht hij deze gegevens te hebben verwijderd, maar hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud toe dat hij dit blijkbaar niet correct had gedaan. Zijn simkaart was sinds zijn vertrek uit Colombia wel al niet meer actief. Dat tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet vermeldde dat het woord "*guerrilla*" was gevallen, verklaren verzoekende partijen door het feit dat ze in shock waren tijdens de bedreiging en dat deze al acht maanden voor het persoonlijk onderhoud had plaatsgevonden. Voor wat betreft de tegenstrijdigheid over het al dan niet verder verdelen van flyers na de bedreiging, poneren verzoekers dat eerste verzoeker al tijdens het persoonlijk onderhoud had verduidelijkt dat dat op weg naar huis nog wat flyers uitdeelden, maar dat dit verwaarloosbaar was. Dat tweede verzoekster niet meer wist wie het pamflet gevonden had, verklaren verzoekende partijen door het feit dat er een hoeveelheid van gebeurtenissen is gebeurd en dat het niet onrealistisch is dat verzoekster het zich niet meer kan herinneren. Betreffende het tijdstip waarop eerste verzoeker het paspoort aanvraag voeren verzoekers aan dat er op dat moment vele gebeurtenissen zich afspeelden en dat verzoeker in allerijl alles moest regelen, waardoor hij zich niet alles volledig precies kan herinneren, hetgeen hij ook aangaf tijdens het interview op het CGVS. Aangaande het feit dat verzoeker geen beroep deed op de beschikbare beschermingsinstanties in Colombia, antwoorden verzoekers dat eerste verzoeker wel een vraag tot bescherming deed aan de Fiscalía maar dat dit geseponeerd werd, hetgeen bevestigt dat het zeer moeilijk is om effectieve bescherming te krijgen.

Verzoekers concluderen dat er niet aan kan worden getwijfeld dat eerste verzoeker sociaal werker is, zo door de buitenwereld wordt gezien, en dat sociale werkers een doelwit vormen voor verschillende

groeperingen, die overal in Colombia aanwezig zijn. Verzoekende partijen hadden dus geen andere keus dan het land te verlaten.

Verzoekende partijen vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Aanstelling BJB;
3. A) Bewijs inzake de vraag tot bescherming zoals ingediend bij La Fiscalia;  
B) Antwoord van La Fiscalia;
4. A) Foto's van verzoeker tijdens diens workshops en protesten;  
B) Informatie/ uitnodiging workshop;
5. Bewijzen werk;  
A) Visitekaartje verzoeker;  
B) Werkgeschiedenis;  
C) Contracten;  
D) Certificaat business protector SAS;
6. Krantenartikels vermoorde sociale leiders;  
A) VN, NOTITIAS ONU, *Colombia: "el país latinoamericano con más asesinatos de defensores de derechos humanos, señala experto"*, <https://news.un.org/es/story/2020/03/1470571>, met vrije vertaling;  
B) NV, NOTITIAS ONU, El 2019, «*un año muy violento para los derechos humanos en Colombia*», <https://news.un.org/es/story/2020/02/1470201> \$;  
C) EL TIEMPO, «*Mijo tú me vas a matar? Le preguntó lideresa a sicario que le disparó*», <https://www.eltiempo.com/colombia/cali/atentado-ataque-con-arma-de-fuego-a-lider-comunitaria-en-el-orient-de-cali-554200>, met vrije vertaling.

### 3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoekers leggen een aanvullende nota dd. 9 februari 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) verklaring afgeleverd door JAC Presidente J.A.P.; (2) verklaring afgeleverd door Junta de Accion Communal Barrio Fortaleza Presidente M.L.C.; (3) E-mail van CitizenGo verzonden aan verzoeker op 11 december 2015 en (4) E-mail van Amnesty International aan verzoeker op 1 februari 2020. Alle stukken gaan vergezeld van een vrije vertaling naar het Nederlands.

3.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting een tweede aanvullende nota dd. 12 februari 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis wordt gebracht: stuk 1: lijst van "*Sociale leiders, mensenrechtenverdedigers en ondertekenaars van overeenkomsten die werden vermoord of zijn verdwenen in 2021*"; stuk 2: attest "*Universidad Libre, Seccional Cali*".

### 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### 5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Volgens hun verklaringen vrezen verzoekers te zullen worden gedood door de gewapende groepering *“Aguilas Negras”*. Eerste verzoeker was volgens zijn verklaringen actief als sociaal werker en adviseerde slachtoffers van landonteigeningen over de mogelijke juridische procedures ter recuperatie van hun gronden. Hij organiseerde in het kader hiervan workshops in zijn woonplaats Cali. Op 3 februari 2020 was hij samen met tweede verzoekster en zijn zoon flyers aan het uitdelen in verband met een workshop die georganiseerd zou worden op 22 februari 2020, toen hij door een onbekende man met de dood werd bedreigd. Op 5 februari 2020 krijgt eerste verzoeker een dreigings sms en verschillende dreig telefoons, waarvan hij er maar één beantwoordt. De dagen nadien kreeg verzoeker dagelijks meerdere oproepen, die hij niet beantwoordde. Op 17 februari 2020 zat er in de brievenbus van de woning van verzoekers een dreig pamflet van de Aguilas Negras. Op 18 februari 2020 diende eerste verzoeker een klacht in bij de *“Fiscalía”* voor de bedreigingen. Het bleek echter dat de Fiscalía verzoekers niet konden beschermen, waardoor zij op dezelfde dag beslisten het land te verlaten. Op 22 februari 2020 deed verzoeker de geplande workshop in verband met de rechten van de onteigenden. Verzoekers verlieten Colombia op 6 maart 2020.

Uit hun verklaringen blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming hun oorsprong vinden in hun vrees voor vervolging door een niet-overheidsactor, de paramilitaire groepering Aguilas Negras. Het is niet betwist dat paramilitaire groeperingen in Colombia een actor van vervolging kunnen zijn in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij twijfels plaatst bij eerste verzoekers profiel als sociaal leider in Cali, en dat zij geen geloof gehecht aan de bedreigingen die verzoekers verklaren te hebben ondergaan.

5.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in het vizier zouden zijn gekomen van de Aguilas Negras en door hen zouden bedreigd zijn.

Aangaande de eerste bedreiging stelt de Raad vooreerst vast dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de uiteenzetting over zijn problemen eerst verklaart dat hij dreig telefoontjes kreeg waarin hij verweten werd guerrillero te zijn, gewoon verder werkte, en pas nadien op straat door iemand werd bedreigd (notities PO man, p. 19). Na de pauze verandert verzoeker echter spontaan zijn verklaringen en stelt hij dat de chronologie begint met de confrontatie op straat op 3 februari 2020 en dat er pas nadien dreig telefoontjes kwamen (notities PO man, p. 20, 21). Dat verzoeker zich eerst vergiste in een cruciaal element van de chronologie van zijn relaas vormt reeds een indicatie van het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn problemen. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers weinig coherent zijn voor wat betreft de precieze inhoud van de bedreiging op straat. In de aangifte van eerste verzoeker bij de Fiscalía verklaart hij dat de bedreiger zei: *“Als je verder doet met juridische begeleiding van ontheemde en gedemobiliseerde personen loopt jouw leven en het leven van je gezin gevaar”*. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde eerste verzoeker dat de bedreiger zei: *“Guerrillero, maak dat je wegkomt, we willen je hier niet”* en stelt hij over dit incident *“Ze bedreigden me dat ze me een kogel door het hoofd zouden schieten”* (notities PO man, p. 19). Later tijdens het interview verklaart hij echter dat de bedreiger het volgende zei: *“Ik weet wie je bent, je bent een guerrillero, je werkt voor de guerrilla, je moet ermee stoppen, anders gaan we je vermoorden, jij en je familie”* (notities PO man, p. 22). Tweede verzoekster verklaart dan weer dat de bedreiger zei: *“jullie moeten sterk opletten, want als jullie hiermee doorgaan dan gaan we jullie doden”* en dat het alleen tegen haar man gericht was (notities PO vrouw, p. 10). Nadien herhaalt ze dat de man dreigde: *“Als u hiermee verderzet dan gaan we u vermoorden”* (notities PO vrouw, p. 16).

Bij de Dienst Vreemdelingen verklaarde ze *“Een persoon benaderde ons en zei ons dat als J. zou voortgaan met deze hulp aan te bieden hij hem zou vermoorden”* (vragenlijst CGVS, punt 5). Het is niet ondenkbaar dat verzoekers de exacte woorden van de bedreigingen acht maanden later niet letterlijk kunnen herhalen. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen om een coherent beeld te scheppen van wat precies gezegd werd en wie precies bedreigd werd: enkel eerste verzoeker of de gehele familie. Dit laatste is van cruciaal belang betreffende het gevaar waarmee verzoekers

geconfronteerd werden. Verder zijn de verklaringen van eerste verzoeker, voor wat betreft het gedrag van het gezin na de bedreiging op straat, tegenstrijdig met zijn eigen verklaringen, en met de verklaringen van tweede verzoekster. Eerste verzoeker verklaart eerst dat hij, zijn vrouw en zijn zoon na de bedreiging een andere wijk opzochten om verder flyers te verdelen en nadien naar huis gingen (notities PO man, p. 19). Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt hij *“Na het gebeuren hebben we niets meer verdeeld, we zijn in shock terug naar huis gegaan.”* (notities PO man, p. 22), hetgeen ook tweede verzoekster verklaarde: *“We hebben niets gedaan. We waren gewoon onder de indruk en nadien zijn we gewoon naar huis gegaan”* (notities PO vrouw, p. 16). Geconfronteerd met de incoherentie, probeerde eerste verzoeker dit nog recht te zetten door te stellen dat ze zich verplaatsten naar hun eigen wijk en daar nog wat reclameblaadjes hadden verdeeld (notities PO man, p. 23). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat dit de tegenstrijdigheid opheft, daar *“ze op weg naar huis enkele flyers uitdeelden, doch dit eigenlijk verwaarloosbaar is”* kan de Raad hierin niet volgen en stelt ze vast dat de verklaringen van verzoekers over nasleep van de eerste bedreiging niet coherent zijn.

Betreffende de telefonische bedreigingen stelt de Raad vast dat eerste verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over het aantal dreigtelefoontjes dat hij zou hebben beantwoord. Uit zijn verklaringen blijkt enerzijds dat hij meerdere keren de bedreigers aan de lijn had: *“In het begin antwoordde ik, tot op het moment dat ik steeds meer bedreigingen kreeg, doodsb bedreigingen, dat ik een guerrillero genoemd werd (...) Dan heb ik beslist om die oproepen niet meer te beantwoorden”* (notities PO man, p. 16); *“Dan volgden weer een reeks bedreigingen. En nadien heb ik beslist om die oproepen niet meer te beantwoorden”* (notities PO man, p. 19), *“Hun praat was ook altijd vulgair (...)”* (notities PO man, p. 23), *“Was dat altijd dezelfde persoon die belde? Het is moeilijk om daarop te antwoorden. De stemmen kunnen soms hard op elkaar gelijken.”* (notities PO man, p. 24), anderzijds verklaart hij hiernaar gevraagd dat hij maar één keer een dreigtelefoontje beantwoordde (notities PO man, p. 23 - 24).

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers op een onlogische manier handelden nadat zij verschillende bedreigingen hadden gekregen. Zij stellen deze bedreigingen, waarin gedreigd werd hun huis op te blazen en hun familie te vermoorden (notities PO man, p. 16), serieus te hebben genomen (notities PO man, p. 22, notities PO vrouw, p. 10-11), en tweede verzoekster zegde op 5 februari zelfs haar job erdoor op (notities PO vrouw, p. 6, p. 11), doch bleven op hun eigen woonplaats wonen. Zelfs nadat verzoekers op 17 februari 2020 thuis een pamflet hadden ontvangen, dat volgens de verklaringen van eerste verzoeker een doodsvonnis inhield, omdat de volgende stap dan moord is (notities PO man, p. 24), en *“ze gemakkelijk in je huis komen, iedereen vermoorden en de politie komt niet opdagen”* (notities PO man, p. 17), namen verzoekers toch het risico om thuis te blijven wonen. De Raad stelt bovendien vast dat de dreigbrief expliciet vermeldt *“Ga weg uit Cali of je uren zijn geteld”* (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, vertalingen). Dat verzoekers er dan toch voor kozen om tot hun vertrek tot 6 maart 2020 in hun woning te blijven is niet aannemelijk, en al zeker niet omdat eerste verzoeker verklaart dat ze toen in paniek en angstig waren (notities PO man, p. 25). De Raad stelt bovendien vast dat, hoewel eerste verzoeker duidelijk stelt dat hij degene was die het pamflet aantrof in de brievenbus (notities PO man, p. 17), tweede verzoekster verklaart zich niet te herinneren wie het pamflet vond (notities PO vrouw, p. 18). Daar het om een ingrijpend moment betrof, waarin verzoekers schriftelijk in hun woning werden bedreigd, kan er wel verwacht worden dat tweede verzoekster zich zou herinneren wie het pamflet vond en de andere op de hoogte stelde van de bedreiging en het gevaar. Dat er vele gebeurtenissen plaatsvonden en dat eerste verzoeker alles deelde met tweede verzoekster kan haar onwetendheid over dit element niet vergoelijken.

Verzoekers lieten bovendien de workshop op 22 februari 2020 gewoon doorgaan en vermeldden tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS geen bijzondere veiligheidsmaatregelen die ze hierbij zouden hebben genomen. Zij bleven na de workshop ook gewoon in hun eigen woning wonen. Nochtans hadden de bedreigers duidelijk gemaakt dat de organisatie van de workshop wraakroepend was, en konden verzoekers zich duidelijk aan represailles verwachten, hetgeen zij wisten aangezien eerste verzoeker verklaart dat hij het gevoel had dat hij elk moment vermoord kon worden (notities PO man, p. 19). Dat verzoekers zo roekeloos zouden handelen indien zij daadwerkelijk met de door bedreigd zouden zijn zoals zij beweren, is niet aannemelijk. Dat eerste verzoeker zich tegenover de slachtoffers moreel verplicht voelde om het evenement te laten doorgaan, vormt geen afdoende verklaring voor dergelijk risicovol gedrag van verzoekers, die verklaren dat ze voor hun leven vreesden. Zelfs indien eerste verzoeker het echt nodig vond om de workshop ondanks alle duidelijke risico's te laten doorgaan, is het niet logisch dat het koppel het onnodig risico nam om ook tweede verzoekster bij de workshop aanwezig te laten zijn, aangezien haar aanwezigheid niet noodzakelijk was om de workshop te laten doorgaan en zij ook voor haar leven vreesde.

Naast het feit dat verzoekers ervoor kozen om niet te voldoen aan de eisen van hun bedreigers, door in Cali te blijven én de workshop te laten doorgaan, en gewoon in hun eigen woning bleven waar ze gemakkelijk gevonden konden worden, merkt de Raad ook op dat verzoekers nauwelijks stappen ondernamen om bescherming te zoeken. Eerste verzoeker verklaart aangaande de bedreigingen niet ten rade te zijn gegaan bij zijn collega-juristen, omdat hij hen niet in gevaar wilde brengen (notities PO man, p. 20). In het verzoekschrift halen verzoekers echter aan dat er in de kantoren waar eerste verzoeker werkzaam was, nog andere advocaten en adviseurs werkten die zich bezig hielden met onteigeningen. Eerste verzoeker organiseerde de workshops bovendien samen met andere advocaten en partners (notities PO vrouw, p. 13). De Raad ziet niet in hoe verzoeker zijn (ex-) collega's in gevaar zou hebben gebracht door bij hen ten rade te gaan over de te volgen pistes om bescherming te krijgen, te meer daar het waarschijnlijk is dat deze juristen gelijkaardige problemen zouden kennen of gekend hebben en hem dus van nuttig advies zouden hebben kunnen voorzien. Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers' handelingen nadat zij de bedreigingen hadden gekregen stemmen niet overeen met de door hen aangehaalde vrees.

De bestreden beslissingen vermelden bovendien terecht dat eerste verzoeker geen beroep heeft gedaan op de bijzondere beschermingsmogelijkheden die voor sociale werkers in Colombia beschikbaar zijn: *"Daarenboven kunnen mensenrechtenverdedigers en mensen met een risicoprofiel in Colombia, naast de algemene kanalen zoals La Fiscalía, bepaalde bijzondere bescherming aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze eenheid heeft onder andere de specifieke doelstelling om bescherming te bieden aan personen die in Colombia bijdragen aan de gemeenschap. U deed nooit beroep op dergelijke nationale beschermingsmogelijkheden."* Het feit dat eerste verzoeker zich wel tot de Fiscalía wendde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de beschikbare specifieke beschermingsopties niet heeft aangewend. Ter terechtzitting verklaart eerste verzoeker verder dat hij tijdens de workshops slachtoffers onder meer verwees naar de Unidad Nacional de Protección, maar dat dit voor hem niet nuttig was aangezien deze eenheid meestal niet veel meer deed dan een telefoonnummer geven die de betrokkene kan bellen in geval van gevaar. Hieruit blijkt in elk geval dat eerste verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van deze eenheid en dat hij personen die zijn workshops bijwoonden naar hen doorverwees. Door louter te beweren dat dit in zijn geval geen oplossing kon bieden, weerlegt eerste verzoeker geenszins de vaststelling in de bestreden beslissingen dat hij geen beroep deed op deze mogelijkheid, noch toont hij aan dat de door de deze eenheid geboden bescherming niet doeltreffend zou zijn.

De families van verzoekers hebben nooit meer iets vernomen van de bedreigers (notities PO man, p. 25) en de moeder en grootmoeder van tweede verzoekster wonen nog steeds op het adres waar het dreigpamflet toekwam (notities PO man, p. 5). Dat eerste verzoeker verklaart niet te hebben achterhaald of er nog naar hem is geïnformeerd na zijn vertrek en echt niets te weten over wat er daar gaande is (notities PO man, p. 27), valt eveneens moeilijk te verenigen met de door hem aangehaalde vrees. Uit de verklaringen van eerste verzoeker begrijpt de Raad bovendien dat hij zijn eigen familie niet in detail informeerde over de bedreigingen (notities PO man, p. 13), hetgeen weinig aannemelijk is daar de bedreigers het ook op zijn familie gemunt hadden en het dan ook logisch zou zijn dat hij zijn familie zou verwittigen aangaande het gevaar dat zij liepen.

Voorgaande elementen volstaan om vast te stellen dat verzoekers de door hen aangehaalde problemen niet aannemelijk hebben gemaakt.

De screenshots van de dreigsms, de screenshot van de oproepgeschiedenis naar verzoekers GSM, het dreigpamflet en de documenten van de Fiscalía, kunnen de door verzoekers aangehaalde bedreigingen niet staven. Deze sms en de oproepen kunnen immers door om het even wie verstuurd zijn. Hetzelfde geldt voor het dreigpamflet. De aangifte aan en het antwoord van de Fiscalía zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen en kunnen geen onafhankelijke bevestiging vormen van hun problemen.

5.5. Voorts stelt de Raad, wat betreft het profiel van eerste verzoeker als sociaal leider en verdediger van de mensenrechten, het volgende vast.

Aangaande zijn tewerkstelling stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaart als juridisch adviseur in verschillende advocatenkantoren, met name Asso Juridica, Mejía y asociados, en ConalCreditos Limited te hebben gewerkt (notities PO man, p. 8). Deze tewerkstelling wordt in de bestreden beslissingen niet formeel betwist maar er wordt wel opgemerkt dat de bedrijven waarin verzoeker actief was zich niet specifiek blijken bezig te houden met mensenrechten en dat deze tewerkstelling dan ook zijn profiel niet kan aantonen: *"Daar waar het CGVS op zich niet formeel betwist dat u in Colombia eventueel een*

*tijdlang actief was als zogenaamd juridisch adviseur bij enkele juridische ondernemingen en advocatenkantoren, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat de organisaties en kantoren in kwestie zich in wezen niet lijken bezig te houden met de problematieken die u verklaart, zijnde het bijstaan van ontheemde personen en slachtoffers van het gewapend conflict (CGVS, p. 7-11; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo is ConalCreditos actief in het financiële werkveld, met de focus op kredieten, marketing en verkoop. Asso Juridica biedt haar dienstverlening aan de financiële en telecommunicatiesector. Mejia & Asociados specialiseert zich in ondernemingsrecht, vastgoedrecht en arbeidsrecht. Ingevolge uw werkzaamheden als juridisch adviseur bij de verscheidene organisaties die u aanhaalt, kan het CGVS geenszins een vrees in uw hoofde afleiden. Uit deze tewerkstellingen blijkt daarenboven allerminst een profiel als mensenrechtenverdediger.”* In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat de kantoren waarin hij werkte niet gespecialiseerd waren in zaken aangaande de mensenrechten en dat hij er werkte aan zaken omtrent kredieten en vastgoed, en dat hij niet anders verklaard heeft. Ter terechtzitting wijst verzoekers advocaat er op dat de interpretatie van eerst verzoekers activiteiten bij de advocatenkantoren door verwerende partij op een misverstand berust aangezien hij bij deze kantoren tijdens de kantooruren aan financiële zaken werkte, maar na de kantooruren met andere advocaten werkte aan zaken waarbij mensenrechten geschonden werden.

De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS eerste verzoeker meermaals gevraagd werd naar zijn concrete taken in deze bedrijven, en dat hij deze steeds in het domein van de mensenrechten en de hulp aan mensen die hun gronden verloren waren, situeerde: *“Wat kan ik me daar juist bij voorstellen? Ik moest voornamelijk de mensenrechten verdedigen van de mensen die vervolgd worden door gewapende groeperingen”* (notities PO man, p. 7); *“Concreet, wat hield uw taak juist in? Het nakijken van juridische processen, de feiten analyseren, de grondrechten nakijken. Juridische analyse en documenten voorleggen. En het ging dus concreet over zaken waarbij mensen van hun gronden werden ontnomen. Aanvragen voor uitkeringen, voor geleden schade. Hulp aan de familie van de slachtoffers. Juridisch advies. En u zegt juridische processen, is dat dan tegen iemand of hoe zit dat juist? Ja. De juridische processen zijn tegen mensen die vaak een relatie hebben met de staat, de overheid. Het is daarom dat ik ook zo veel schrik heb, het zijn vaak mensen die economisch heel sterk zijn in het land en die tegen het proces zijn van de teruggave van de gronden (...)”* (notities PO man, p. 9). Eerste verzoeker liet tijdens het persoonlijk onderhoud dus wel degelijk uitschijnen dat zijn officiële tewerkstelling betrekking had op zaken in verband met mensenrechten en recuperatie van onteigende gronden, hetgeen nu volgens het verzoekschrift niet correct blijkt te zijn.

Betreffende zijn concrete werkplaatsen verklaarde eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bovendien dat het laatste kantoor waar hij werkte ConalCreditos Limited was, en dat hij hier had gewerkt van 2018 tot de dag dat hij gevlucht was (notities PO man, p. 8). Tweede verzoekster stelde echter, tegenstrijdig aan de verklaringen van eerste verzoeker, dat eerste verzoeker in december 2018 stopte met zijn job bij Conalcreditos en aan de slag ging in de immobiëlen, en nadien nooit meer bij een advocatenkantoor werkte (notities PO vrouw, p. 13). Uit de documenten neergelegd door verzoeker blijkt inderdaad dat hij van december 2018 tot zijn vertrek uit Colombia bij *“Business Protector SAS”* werkte. Dat eerste verzoeker tijdens het gehoor niet vermeldde dat hij voor zijn vertrek uit Colombia veertien maanden lang in de immobiëlensector had gewerkt, doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Eerste verzoeker staat zijn vroegere tewerkstelling nog met attesten van *“Mejía y asociados”, “Grupo Consultor Andino”, “Henao Hernandez Abogados”, “J.F. Ltda”* en van *“V. E. L. P.”*, en *“World Legal Corporation”* (zie administratief dossier, *“documenten voorgelegd door de asielzoeker”*, documenten 12, 13, en 14). Aangezien eerste verzoeker nu zelf aangeeft dat zijn officiële jobs losstonden van zijn werk als juridisch adviseur en sociaal werker, kunnen zijn tewerkstellingsattesten evenmin dienen ter staving van zijn profiel als verdediger van mensenrechten. De Raad merkt ook nog op dat eerste verzoeker verklaart dat hij de workshops organiseerde in samenwerking met een bevriend advocaat, waarvan hij echter de achternaam verklaart te zijn vergeten (notities PO man, p. 11), hetgeen weinig aannemelijk is.

De door eerste verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn activiteiten als sociaal leider/juridisch adviseur; met name het document betreffende de aanvraag aan de Junta de Accion voor het organiseren van de workshop op 22 februari 2020 (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, document 3); de flyers van de workshop van 22 februari 2020 en van verzoekers werk als juridisch adviseur (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, document 4); de foto's van eerste verzoeker in gesprek met enkele personen en naast een opgehangen flyer van de workshop van 22 februari 2020 (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, document 4) en de informatie over de workshop op eerste verzoekers

facebookpagina (zie administratief dossier, “*landeninformatie*”, document 2) doen geen van allen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers de door hen beweerde bedreigingen door Aguilas Negras niet aannemelijk maken.

De foto's van een straatprotest en van eerste verzoeker die hierbij staat en een poster vasthoudt kunnen enkel aantonen dat er een betoging plaatsvond en dat verzoeker daarbij was, niet dat er hij als sociaal werker of leider actief was. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat het nagenoeg onmogelijk is om documenten te verzamelen omtrent het sociaal werk daar dit niet officieel geregistreerd is, merkt de Raad op dat verzoeker verklaart gedurende het laatste jaar zes workshops te hebben georganiseerd en hulp te hebben geboden aan mensen voor juridische procedures die in aanvraag zijn of reeds lopende (notities PO man, p. 10), waardoor er verwacht kan worden dat hij een veelheid aan documentatie zou kunnen neerleggen die deze activiteiten zouden kunnen staven, al was het door middel van (niet) officiële communicatie, smsen, emails, foto's, juridische documenten en dergelijke meer. Waar verzoekers nog aanhalen dat de documenten van de Fiscalía eerste verzoekers activiteiten aantonen, stelt de Raad vast dat deze op eerste verzoekers verklaringen gebaseerd zijn en dus niet als een onafhankelijke bevestiging van zijn verklaringen kunnen worden beschouwd.

Voor zover uit de vrije vertaling door verzoekers blijkt dat de door verzoekers neergelegde stukken van het lokale administratief comité van Cali en van het gemeentelijke actiecomité, beide van 19 januari 2021, bevestigen dat verzoeker in 2018 en 2019 heeft “*meegewerkt aan maatschappelijk werk voor de gemeenschap, juridisch werk en al wat noodzakelijk en onmisbaar was voor gemeente 21*” en dat eerste verzoeker “*gedurende de tijd dat hij in buurt woonde werkte als sociaal leider/werker in de wijk La Fortaleza, waar hij zich bezighield met sociale aangelegenheden zoals de rechten van de slachtoffers van het gewapende conflict in Colombia en dat zijn optreden als mensenrechtenverdediger altijd ten voordele van de rechtvaardiging van de rechten van de slachtoffers was*”, stelt de Raad enerzijds vast dat het eerstgenoemde document enkel activiteiten in de gemeente in 2018 en 2019 vermeldt en het tweede document geen enkele tijdsindicatie bevat van verzoekers activiteiten en dat anderzijds beide documenten verder geen enkele informatie bevatten over de concrete activiteiten die eerste verzoeker zou hebben ondernomen. Bovendien stelt de Raad vast dat beide documenten verder geen enkele verwijzing bevatten naar de door verzoekers voorgehouden problemen in februari 2020, noch naar de workshop van 22 februari 2020, terwijl op de door eerste verzoeker neergelegde flyer van dit evenement “*Junta de acción communal barrio La Fortaleza*” wordt vermeld. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat beide documenten geen afbreuk doen aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij werden bedreigd door de Aguilas Negras omwille van eerste verzoekers activiteiten als sociaal leider/juridisch adviseur/mensenrechtenverdediger. Hetzelfde geldt voor de door verzoekers eveneens bij aanvullende nota neergelegde emails van Citizen Go dd. 11 december 2015 en van Amnesty International dd. 1 februari 2020. De Raad stelt vast dat eerstgenoemde email weliswaar eerste verzoeker bij naam vernoemt maar uit de inhoud van de email blijkt duidelijk dat het om een algemene email gaat waarin de activiteiten en verwezenlijkingen van de organisatie worden vermeld. Bovendien heeft eerste verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud naar deze organisatie verwezen. Wat de tweede email van Amnesty International betreft, stelt de Raad vast dat hieruit enkel kan blijken dat eerste verzoeker interesse heeft betoond voor de “*Academie voor mensenrechten*” van deze organisatie, maar toont deze email verder niet aan dat eerste verzoeker op concrete wijze activiteiten voor of in samenwerking met deze organisatie zou hebben uitgevoerd waardoor hij in het vizier van Aguilas Negras of andere gewapende groeperingen in Colombia zou zijn gekomen.

Verder verklaart eerste verzoeker rechten te hebben gestudeerd maar in 2018 te zijn gestopt, toen hij nog één semester moest afwerken (notities PO man, p. 7).

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming geen enkel document neer dat zijn studies rechten kan staven. De brief die verzoeker zelf schreef aan de universiteit met betrekking tot het verderzetten van zijn studies (zie administratief dossier, “*documenten voorgelegd door de asielzoeker*”, document 2) kan geenszins aantonen dat hij de studies rechten heeft gedaan, aangezien dit enkel een door hem opgesteld en ondertekend document betreft. Bovendien draagt deze brief de datum van 12 februari 2020, hetgeen niet strookt met wat eerste verzoeker tijdens het interview over deze brief verklaarde, met name dat hij dacht ze in 2019 te hebben opgesteld en met name vóór de problemen (notities PO eerste verzoeker, p. 15) en evenmin met wat tweede verzoekster verklaart, met name dat eerste verzoeker in 2018 de aanvraag indiende bij de universiteit om zijn studies te hervatten (notities PO tweede verzoekster, p. 15). Betreffende het feit dat eerste verzoeker de brief opstelde op 12 februari 2020 merkt de Raad bijkomend op dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker net in de periode dat hij bedreigd wordt en voor zijn veiligheid vreesde zich zou bezig houden met de planning van de

hervatting van zijn studies. Verzoeker legt ter terechtzitting een document neer van de Universidad Libre – Seccional Cali. Zijn advocaat voert ter terechtzitting aan dat dit aantoonde dat verzoeker wel degelijk rechtenstudies heeft gedaan, terwijl dit in de bestreden beslissingen in twijfel wordt getrokken. De Raad stelt vast dat dit document een kopie is, waarvan de bewijswaarde relatief is aangezien de authenticiteit ervan, evenals de er op aangebrachte stempel. Verder is het document in het Spaans opgesteld en gaat het niet vergezeld van een vertaling zodat de Raad de inhoud ervan niet kan beoordelen. Verder stelt de Raad vast, zoals terecht opgemerkt door verwerende partij ter terechtzitting, dat voor zover uit het document kan opgemaakt worden dat het werd opgesteld op 16 februari 2018, verzoekers ook niet verklaren waarom zij dit document niet vroeger hebben neergelegd en dat uit de bestreden beslissingen in elk geval blijkt dat de twijfels omtrent eerste verzoekers studies geen doorslaggevend element zijn in de bestreden beslissingen.

5.6. Er zijn geen andere elementen voorhanden die op een gegronde vrees in hoofde van verzoekers duidt. Verzoekers zijn geen actief lid van een politieke partij (notities PO man, p. 6, notities PO vrouw, p. 6). De problemen die eerste verzoekers familie omwille van het gewapend conflict kenden in hun voormalige woonplaats El Tambo, eveneens in het departement Valle Del Cauca, kan evenmin leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *“Het gaat in deze immers om gebeurtenissen die meer dan dertig jaar geleden plaatsvonden (CGVS, p. 26). Nadat uw ouders verhuisden naar de stad Cali en u vervolgens geboren werd in 1982, hebben u en uw ouders op geen enkele manier nog dergelijke problemen gekend. In de mate dat u verwijst naar familie die nog steeds in Cauca woont en dat de desbetreffende situatie daar tot op heden nog steeds actief is (CGVS, p. 26), dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie geenszins kan volstaan.”* De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat en maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

5.7. Ook de overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen de beoordeling door de Raad niet ombuigen. De paspoorten van verzoekers en van hun zoon, en de identiteitskaart van tweede verzoekster tonen hun identiteit en nationaliteit aan, wat niet wordt betwist. De nieuwsartikels en de statistieken alsook de bij aanvullende nota neergelegde lijst met alle namen van sociaal werkers die werden vermoord of verdwenen in 2021 betreffende sociale leiders in Colombia hebben betrekking op de algemene situatie in Colombia en tonen geen concrete vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers aan.

5.8. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate

van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste*

rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf) en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op [https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20200727.pdf](https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf) blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>. Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet

*willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

*In casu blijkt dat verzoekers woonachtig waren in Cali, in het departement Valle del Cauca.*

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt. De Raad stelt vast dat verzoekers geen informatie bijbrengen waaruit het tegendeel kan blijken.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers om internationale bescherming, aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar dit departement een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca. Tevens beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekers voeren in het eerste en enige middel de schending aan van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1, D van de Conventie van Genève, en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, maar geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en beginselen geschonden achten geschonden achten. De middelen zijn in die mate niet ontvankelijk.

9. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en

op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET